

[Axel Sørensen.]

af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr. Lovforslaget fremkommer som følge af ønsker om revision af de bestemmelser, der findes i loven af 13. april 1954 med samme formål. Det var i denne lov fastsat, at loven skulle optages til revision inden 2 år efter sin ikrafttræden, men revisionen er flere gange blevet udskudt ved forlængelse af den gældende lov.

Efter at et i 1959 nedsat udvalg har gennemgået de forskellige bestemmelser og afgivet betænkning herom, stiller landbrugsministeren nu forslag om de ændringer, som man finder formålstjenlige, og om en ajourføring af loven. Ændringerne angår den kontrol, som bør finde sted med hensyn til bekæmpelsesmidlernes indhold, udlevering, transport, anvendelse og opbevaring. Den ret store mængde kemiske hjælpemidler, der er stillet til rådighed for erhvervene som bekæmpelsesmidler, er i de senere år yderligere blevet forøget, deres effektivitet er vokset, men vel også faren ved deres anvendelse. Man kan dog fastslå, at den inddeling, der er sket i fareklasser, som man kalder det — den skete i 1954 — og som angav en rækkefølge af giftfaren, har virket tilfredsstillende efter hensigten, nemlig at forebygge de beklagelige ulykker og forgiftninger, som der indtræder nogle stykker af hvert eneste år. Det gælder vel i særlig grad de såkaldte parationmidler, hvortil bl. a. hører bladan, som er et meget anvendt sprøjtebekæmpelsesmiddel.

I januar 1961 er der udsendt en meddelelse om, at disse midler kun kan købes af personer, der har brug for dem i deres erhverv. Det vil jo betyde, at sådanne midler ikke mere kan anvendes som sprøjtemidler i småhaver o. s. v. Det er der ikke meget at sige til, da det har vist sig, at man er i stand til at fremstille et virksomt middel, der tilfredsstiller ønskerne om bekæmpelse, og som rummer en meget ringere giftfare.

Vedrørende bekæmpelsesmidler i fare-

klasse A foreslås, at ret til at være forhandler af dem kan gøres betinget af, at den pågældende betaler en periodisk afgift herfor. Hensigten hermed er vel, at man vil begrænse antallet af forhandlere. Vi kan jo drøfte dette; men jeg vil være noget betænkelig ved, at man måske derved får for få forhandlere — der er ikke meget at indtjene ved giftforhandling — at man altså ude omkring i landet får meget lang vej, hvis man skal erhverve disse nyttige bekæmpelsesmidler. Jeg tror snarere, at man skal bekæmpe og nedsætte risikoen for de forgiftningsulykker, som er et af motiverne til de nye bestemmelser, derved, at der ude på de virksomheder, hvor de farlige bekæmpelsesmidler anvendes, gøres en indsats for rigtig anvendelse, hurtig tilintetgørelse af tomme emballager samt en opbevaring med sikkerhed mod misbrug og fejltagelser; derigennem vil man overvinde en stor del af risikoen for disse hensynsløse foreteelser, som vi hvert år hører om.

Uden at gå nærmere ind på enkelthederne skal jeg med disse få bemærkninger anbefale lovforslaget.

Morten Lange: Det kunne jo være fristende for mig at falde tilbage til mit hovederhverv og holde en forelæsning for det høje ting om baggrunden for denne lovgivning. Det skal jeg af gode grunde, bl. a. de tidsmæssige, holde mig fra og blot nævne, at baggrunden for hele spørgsmålet om bekæmpelse af plantesygdomme er en højpolitisk. Det var vel nok især kartoffelpesten i Irland — som i midten af forrige århundrede ved hungersnød bevirkede, at der døde 1½ mill. mennesker — der satte gang i afskaffelsen af kornloven i England og førte til liberalismens gennembrud, så plantesygdomme og deres bekæmpelse er så sandelig et emne, der fra tid til anden også har grebet ind i politik.

Jeg skal dog med det samme sige, at det foreliggende lovforslag næppe af lignende grunde vil sætte sindene i bevægelse. Det